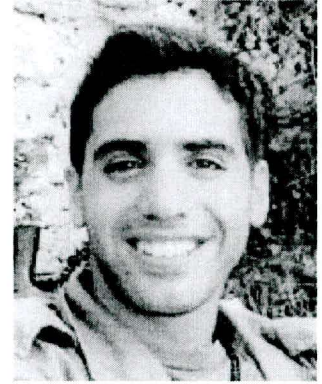

סמל אביטון, ערן

בן הדסה ואליהו. נולד ביום כ"ו בכסלו תשמ"ה (20.12.1984) בחדרה. אח צעיר לשירן ובוגר לדנית. ערן היה ילד חייכן, מוכן תמיד להושיט עזרה ומוקף בחברים.

ערן גדל והתחנך בחדרה, למד בבית-הספר היסודי "פאר-עם", בחטיבת-הביניים "תיכון חדרה" בבית אליעזר, וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון "תיכון חדרה" במגמת תורה שבעל-פה וגיאוגרפיה. בשנות לימודיו בתיכון ההיבט הלימודי עניין אותו פחות מהפן החברתי. ערן דאג שבכל שיעור יישאר חותם של צחוק, הנאה ושובבות מתוקה. ויחד עם זאת, ערן סיים את לימודיו ובידו בגרות מלאה.

אהבתו הגדולה לכדורגל החלה בגיל צעיר כשהלך עם אביו למשחקים של קבוצת הכדורגל המקומית. כשבגר שיחק בקבוצת הכדורגל "הפועל בית אליעזר".

בחופשות הלימודים הדרך ערן נוער בקייטנות ונהנה מעבודה עם ילדים. שם פגש את שירלי, האהבה ניצתה בליבו ואהבתם פרחו. ערן נהג לשלוח לה פתקי אהבה וידע לאהוב, לפרגן ולפנק. בחופשות ערן ושירלי בילו את רוב זמנם יחד ויצאו לנופשים, ליהנות, להירגע ולהמשיך הלאה.

ערן נהג לכתוב ביומנו, וכך כתב לשירלי: "כמו שמש שזורחת / כמו אביב שמגיע / כמו ניצני הפריחה שפורחים / כך לבי פורח-נפתח למראה פניך."

עוד כתב ערן ביומנו: "אהבה זוהי תחושת גן עדן, תחושה כל-כך יפה וכל-כך נעימה כשזוהי באמת אהבה אז מרגישים את אותה תחושה מדהימה."

ערן חונך מילדותו לערכים של נתינה, לכבד את האדם באשר הוא, ותמיד לראות את חצי הכוס המלאה. סביב ערן תמיד התאספו חברים שאהבו לבוא לביתו ללמוד למבחנים או סתם בשביל הכיף, לעשן נרגילה.

אחת האהבות הגדולות של ערן הייתה הריקוד, בכל זמן אפשרי ובכל מצב. חבריו מספרים, שבמסיבות לא ישב לרגע, היה קם לרקוד עם חברים, נעלם לרגע ופתאום נראה על הבמה רוקד ונהנה.

ערן, ששמע מאביו סיפורים רבים על ניר זהבי, לוחם בן השכונה שנפל, ביקש להיות מקור גאווה לאביו ולשרת כלוחם בצנחנים. כבר בכיתה י"ב יצא ערן לגיבוש בן יומיים של יחידת הצנחנים. ערן עבר את הגיבוש ושמח שהצליח להגשים את חלומו. ביולי 2003 גויס ערן לצה"ל ושירת כלוחם בחטיבת הצנחנים, בפלוגה מסייעת של גדוד 202.

ערן הספיק לשרת שנה ושלושה חודשים והיה מיועד לצאת לקורס מ"כים. במסגרת שירותו היה בין אלה שפעלו ללא לאות בפעילות מבצעית. במהלך שירותו הוצב ערן עם יחידתו במחסום "חזווארה", שם נתפס ילד עם מטען חבלה. כמו-כן השתתף במארכים לתפיסת מבוקשים. חבריו מספרים, שערן לא ידע פחד מהו ותמיד רצה להיות הראשון שיוצא לפעילות. עוד הם מספרים על הפינוקים הקטנים, הארוחות כשירדו משמירה. וכשהתגעגעו הביתה התקשר לאימו, ביקש מתכון לעוגת גבינה והכין אותה לחבריו ליחידה.

אורי, מפקדו של ערן בטירונות, מספר: "אני גאה שזכיתי להיות המפקד של ערן, שהיה בשבילי פקוד וחבר, אבל מעל הכל בן אדם מיוחד שכל מי ששהה במחיצתו ראה והבין שערן קורץ מחומר אחר שאותו ינק ממשפחתו המיוחדת והאהבתו."

ערן שילב את הכוח, הידע והרצון ללמוד עם רצינות ומוטיבציה. לצד אלה בורך באופי מיוחד, בחיוך שובה לב ובאהבה גדולה לכל הסובבים אותו, ברצון גדול לעזור לכולם, לעודד, לרוץ קדימה, לשאוף להצלחה ולהיות מקור גאווה למשפחתו.

מפקד היחידה, סא"ל גיא, מספר: "ערן היה לוחם בפלוגה המסייעת, כל אדם אשר הכירו לא יכול היה אלא לאהוב אותו... כבר בתחילת דרכו בלט ערן בנתינה המדהימה שלו לחבריו. מתנדב לכל משימה, עוזר לחבריו ברגעים הקשים, בתרגילי השטח ובמסעות ולרגע לא נשבר. החיוך של ערן היה לסמל במחלקה ובפלוגה - כשכולם היו 'שבזים' חיוכו הכובש היה

מצחיק את כולם. בהמשך, חלומי של ערן התגשם ולאחר עבודה קשה ומפרכת הוא מונה למפקד חולייה וקיבל את המקצוע שחפץ בו - מטול נגד טנקים M-203. פלוגתו של ערן המשיכה לשלבים הבאים שהפכו ליותר קשים - אימון מתקדם, קורס צניחה ומסע כומתה. את כל האתגרים שעמדו בדרכו עבר ערן כשהוא סוחב אחריו את חבריו ברגעים הכי קשים. עם סיום מסע הכומתה זכה לקבל את הכומתה האדומה האישית של מפקדו כאות הצטיינות והערכה. עת עברה פלוגתו של ערן לפעילות מבצעית בשכם, יצא ערן לקורס מפעילי מרגמות. בסיום הקורס חזר ערן לפלוגה ולמחלקה. יום ולילה, שעות רבות ברציפות, בכל מזג-אוויר, פעל ערן למען ביטחון המדינה יחד עם חבריו לנשק והסיכון היה רב. עם סיום המסלול שובץ ערן בפלוגה המסייעת כמפעיל מרגמה. גם בפלוגתו החדשה התנדב תמיד לכל.

איתמר, מפקדו במסייעת, מוסיף ומספר: "חיוך, אהבה, נתינה ללא גבול ופנים קורנות מאושר היו לסימן ההיכר בפלוגה שהיה מיוחד אך ורק לערן. למדנו ממנו אהבה ונתינה מהי, למדנו שאין גבול לחברות, למדנו שתמיד צריך לשמוח, למדנו שתמיד יש לראות את הטוב, למדנו שלשאיפות אין גבול. חייו היו מלאים בנתינה לאחרים."

ערן היה קשור לבית ולבני המשפחה, תמיד עזר בעבודות הבית, ידע להיות לאוזן קשבת ולתמוך כשצריך. ערן שיתף את חבריו באהבתו למשפחה ובהערכתו להוריו ונהג להתגאות באמו, שעמיה היה לו קשר מיוחד. ערן היה מתקשר לאמו בכל הזדמנות כדי שלא תדאג לו והיה מספר לה את שעבר עליו. כשערן הגיע הביתה לחופשות, ההתרגשות היתה גדולה ואמו היתה טורחת ומכינה לכבודו את המטעמים שאהב.

ביום ט' בחשוון תשס"ה (24.10.2004) נהרג ערן בתאונת-דרכים שאירעה בכביש חדרה-זיכרון יעקב, במהלך חופשה. בן תשע-עשרה ועשרה חודשים היה בנופלו. לאחר מותו הועלה ערן לדרגת סמל. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בחדרה. הותיר אחריו הורים ושתי אחיות.

אחותו הבכורה, שירן, כותבת: "היום ה-20 לחודש, יום הולדתך העשרים. יום ההולדת הראשון שאנו מציינים כאן בלעדיך. אחי, זה נכון שקוטפים פרח בעודו בחיים, שמים אותו במים והוא מפיץ ריח נעים, ולהאמין שנקטפת אחי, בעודך בחיים... אומרים שעם הזמן הכאב הולך ופוחת, אך לא. הכאב הולך וגובר ואיתו הגעגוע, הגעגוע לחיבוק שלך, החיבוק שפרק אותי, החיבוק מתוך הלב, החיבוק של אחי האוהב שאותו ממך כבר לא אקבל. אז להתראות מתוק, תשמור על עצמך. ואחי... תן לשמים לחבק אותך!!! מתגעגעת ואוהבת לעד."

אחותו הצעירה, דנית, כותבת: "אתה ממלא אותי בנשיקות החמות שלך והחיוכים שלך משמחים אותי כל כך. אתה זה שנותן רוח חיים בבית הזה, בלעדיך אנחנו כלום. כשאתה מחבק, אתה מחבק בכל הכוח וזה אומר שאתה אוהב באמת. אותך ערן לא אשכח אף פעם, תישאר תמיד בליבי עמוק. אני תמיד אתגעגע אליך ואוהב אותך כל חי... ערן, היום שבו עזבת זה היום שבו השמש לא זרחה, זה היה היום שבליבי שקעו כל קרני הזריחה. ואני שואלת איך זה שיותר לא אראה אותך? רק רציתי לומר לך שאני אוהבת אותך. הריקוד האחרון שארקוד, רקדתי לך ביום הולדתי האחרון איתך, הריקוד הזה מוקדש לך באהבה."

דודו, חיים אביטן, כותב: "אתה שהיית אוהב כל אדם ואדם ואתך שכולם אהבו. אתה שהושטת יד ועזרה בכל עת לכל אחד. מלא שמחה ואמונה ובעל ערך היית. בכל תפקיד ובכל גיל מצאת את הדרך איך להצליח ולא להיות לנטל, ודאגת מכל למשפחה. איך לא נשמע יותר את הצחוק שהיינו מזהים עוד מרחוק, את העיניים שזהרו ואת החיוך שבדרך קבע היה נסוך על פניך. ואת צחוקך המתגלגל לעולם, לעולם לא נשכח. במחיצתך תמיד היו חברים ואפשר היה לחוש את האנרגיה, השמחה והאהבה שהרעפת לכל עבר. ערן, היית מקור הגאווה של המשפחה וגם היום כשאתה לא איתנו נמשיך להיות גאים במה שהיית. יהי זיכרך ברוך."

חברתו, שירלי, כותבת: "מלאך שלי גבוה בין עננים / אני שטה אליך אל השחקים / קח אותי אל בין כנפיך אל המרומים. // מלאך שלי רוצה לראות אותך, לגעת בפניך, לגעת בעורך / לשאוף את הריח, המגע, הנשיקה / לקחת נגיעה אחת אחרונה. // מלאך שלי קח אותי גבוה / תראה לי את הדרך לעולמך / לנוח בין כנפיך ובין אורך."

בת-דודתו, תהילה, כותבת: "ערן החבר הכי טוב שאי פעם יכולתי לבקש. איתך השיחות היו גולשות לכל הכיוונים שרק אפשר. גדולים היו מעשיך שרק בלכתך גיליתי את גדולתם."

שאול, המ"מ במסייעת, כותב: "בתקופה הקצרה והמופלאה שיצא לי לפקד עליך ראיתי לוחם בעל ניצוץ וחיוך תמידי שלא יורד מפניך ומהר מאוד הבנתי שמאחורי החיוך המקסים הזה עומד אדם שתמיד עוזר לחברים שלו וגם במצבים קשים מרים ראש ומוביל קדימה. ערן, אני זוכר איך תמיד רצית ללמוד עוד ועוד, שואל ומתעניין בכל נושא ונושא. ערן, כל מילה נוספת לא תוכל להסביר את מי שהיית. כחודש וחצי לפני שערן נהרג אמרתי לסמל שלי: 'אסף תקשיב, אני אוהב אותו.' ערן, 'אל תפחד, אתה לא לבד / אם יחזור שוב רגע הפחד / אבוא להושיט לך יד.'"

חברו של ערן, אבי, כותב: "היינו ביחד במחלקה, טירונות, אימון מתקדם וקו בשכם. תמיד אהבתי לשבת עם ערן ולדבר איתו על החברות שלי ושלו ועל הבעיות בבית, הרגשתי שהוא מאוד דומה לי. ביחד היינו 'האחים השחורים'. במסעות ערן היה דוחף אותי ועוזר גם כשהוא היה הולך לאט וקשה לו. בשבועות בשטח ובעיקר בשכם במחסום אהבתי לעלות איתו למשמרות. ערן היה חזק ממש גבר אמיתי, לא פחד מכלום ובטח שלא מערבים. פעם אחרונה שראיתי את ערן היה כשבאתי להחליף אותו בתצפית ודיברנו שם רבע שעה והתחבקנו חיבוק אחרון."

חברו שי כותב: "החברות שלי עם ערן החלה כבר משנות חיי הראשונות, כבר במעון השתלבה דרכנו כשהיינו בגן של אמי ביחד והחברות עוד רק החלה. ביחד המשכנו אל בית-הספר היסודי 'פאר-עם'. ערן, אני זוכר אותך כילד שובב שאהב להשתולל ותמיד להיות במרכז העניינים, אוהב ונאהב על כולם. מילדים הפכנו לנערים והמשכנו הלאה לחטיבת-הביניים, באותה כיתה, תמיד ביחד - צוחקים, נהנים, ומשתוללים. ואתה תמיד עם אותה שמחת חיים, החיוך הנצחי שתמיד מאיר את פניך, שעזר לך להתחמק מבעיות עם המורים. ילד של אמא שאותה תמיד מביא לגיבוי לאחר השעיה או התחצפות. כזה היה ערן גם כאשר לתיכון הגענו, תמיד ביחד ולא נפרדים. גם בשעות הפנאי שיחד מעבירים - מעשנים נרגילה, יוצאים ביחד לבלות. לא אשכח את המסיבות שאליהן לא הפסקנו להגיע, את סגנון הריקוד המיוחד שלך, מתפרע ללא גבולות ומעצורים ועליך כולם מסתכלים, זורק מבטים וחיוכים לכל עבר ואני כך מביט וכל כך שמח שזכיתי בחבר מיוחד כמוך, ילד נצחי עם לב זהב שתמיד מוכן לעזור. את הלימודים לא כל כך אהבת אך בכל זאת השקעת ושלוש שנים בהצלחה סיימת. מנער הפכת לגבר והשלב הבא היה הצבא שבו שירת כצנחן מורעל. לי היית שולח הודעות לפני מבצעים ומעצרים וכותב: "אח שלי אני יוצא למשימה אז אם יקרה משהו אני אוהב אותך ותמסור את אהבתי לכולם." כזה היה ערן, מפגין אהבה לכולם, משמח, ובכל מקום שהיה את נוכחותו לא היה אפשר להחמיץ. גם כחיילים יחד יצאנו, בגדים ונעלים תמיד חלקנו וערן תמיד מעמיד את רצון חבריו על פניו ומוכן לתת הכל על-מנת לרצות את הסובבים אותו. איתי תמיד התייעץ על כל נושא שבעולם, המסלול הצבאי, געגועים הביתה, בנות, תכנונים להמשך החיים. ערן, אני יושב בחדר לבד ושומע את השירים שכל כך אהבנו ונזכר איך אהבת לרקוד בכל מקום ובכל שנייה, כל כך מתגעגע לקופצניות שלך ושמחת החיים שבך והדמעות זולגות על פני."

חברתו, בת-אל, כותבת: "איך מלאך עם חיוך כל כך יפה פתאום איננו. כולם אומרים לי שאין מה לעשות צריך להשלים עם המצב אבל בעצם אף אחד לא יכול להרגיש או לחשוב מה שיש לכן אדם בראש ומה שהוא מרגיש בלב. געגועים לך חבר הלב כואב לא מעכל / החברים אותך עוד אוהבים ובליבם אתה חסר / וכשפתאום הכל נגמר, הלב נדם החדר קר. דבר אחד אני יכולה להבטיח לך, בחיים אני לא אשכח אותך אח יקר ותמיד אוהב אותך ותישאר בליבי לנצח. מתגעגעת אליך המון."

אמו של ערן, הדסה, כותבת: "ערן אהוב שלנו, הילד והגבר עם החיוך והצחוק הגדול, עם הנשיקות הגדולות, עם הקסם המיוחד בעיניים, עם חיבוק הדוב שלא מרפה, עם הביסים הגדולים והצחוק הנהדר, השארת אחריתך בשנותיך הקצרות, הקסומות והיפות הרבה געגוע וחלל שכרגע לא נדע כיצד למלאו. בשבילך ערן, כמו שבטח היית רוצה, מלאך יקר שלנו, אנחנו נשתדל ובטח לא תמיד נצליח כי בתוך כל החוזק הזה יש גם נפילות לא מעטות לשמור את כל מה שהיית, את חיוךך, את השמחה הגדולה שלך לשאוב את כל העולם בנשימה אחת, לא לפספס כלום, לאהוב כל אדם כפי שהוא וללא תנאים, לעזור למשפחה ולחברים ולדעת תמיד להכיר תודה על כל דבר קטן כגדול. אהוב יקר שלנו, תודה על הזכות שהיית בן ואח כל כך נהדר, לעולם לא תהיה פרידה ממך. ענן רווחך ונוכחותך יהיה איתנו לעד. שברת את ליבנו בחיך ובמותך."

לאחר נפילתו של ערן נערך במשך שבועות טורניר כדורגל בחדרה לזיכרו. קבוצת הכדורגל של חדרה נקראה על שמו - "עירוני ערן חדרה".

לעילוי נשמתו של ערן נכתב ספר תורה שהוכנס לבית-כנסת "אהבת ציון" שבו נהג להתפלל. כמו כן הוכנסו ספרי קודש לספריית הכולל "נצח רחל חיה" על שם סבתו באליכין.

"וברכת לו חיוך שכמוהו כאור והנער הזה עכשיו הוא מלאך" (רחל שפירא).

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את כולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.

Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

קיים ספר/חוברת אישי במדף ספרי הנצחה אישיים
שהוצאו על ידי המשפחה.

